

Geçmişe Özlem

– FerhatDEMİR · 01 Eylül 2012

Havanın yakıcı sıcaklığı kendini daha fazla göstermeye başlamıştı. Güneş görmeyen bir odada hasta yatağında yatan Ayşe hoca kapının sesiyle uyandı. İçeriye giren uzun boylu, geniş göğüslü, yakışıklı bir genç olan komşusu Hüseyin öğretmendi : Ayşe hocam bugün nasılsınız? Ayşe hoca yatağından ağır hareketlerle doğrulup genç adama : daha iyiyim Hüseyin oğlum, yaşlılık işte ne olsun ölüm kapıya dayandı. Göçme vakti yakın artık. Bu sözleri üzerine genç adam : Ayşe hocam daha dur ne acelen var. Son yetiştirdiğin öğrencilerinin başarısını görmeden nereye gideceksin? Hem sizin gibi mesleğine aşık öğretmenlerin tecrübesine ihtiyacımız var. Ayşe hoca, genç adamın sözlerinden dolayı hem gururlanmış hem de duygulanmıştı. Ayşe hoca kendini toparlayıp şöyle devam etti: Hüseyin oğlum, yaş 65 Azrail'in acımasız ellerini boynumda hissedebiliyorum. Ölüm sancısı sarmışken benliğimi, tüm yaşanmışlıkların verdiği özlem bir teselli oluverir. Geçmişe dair yaşanmış bütün güzellikler özellikle öğretmenlik yıllarım ve çocuklarım gitmiyor aklımdan... Hani o temiz, masum çocuklarım var ya işte en büyük tesellim bu; şimdi kim bilir neredeler çocuklarım, hayallerine kavuşmuşlar mı? O masum ve temiz hayaller...Hepsini o kadar çok özleyorum ki işte o tek tesellim sonum da olacak galiba. Bunları söylerken bir anda dalıveriyor Ayşe hoca, yaşanan bütün güzellikler bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyor. Ve o günlere olan özlemim tarifsiz oğlum diye ekliyor. Ayşe hoca bunları anlatırken daha fazla dayanamadı yorgun kalbi bir anda kendinden geçiverdi. Hüseyin panik bir ses tonuyla Ayşe hocanın bakıcısına seslendi: Ayşe hoca fenalaştı hemen hastaneye götürmeliyiz. Ayşe hoca hastaneye götürdükten sonra ilk müdahale yapıldı ve birkaç gün hastanede kalması gerektiğine karar verildi. Bir müddet geçtikten sonra Ayşe hoca yarı baygın bir ses tonuyla nerdeyim diyor. Hüseyin, Ayşe hocam korkuttun bizi ne çok seviyorsun öğrencilerini. Sizin kadar öğrencilerine özlem duyan başka bir öğretmen daha var mıdır acaba? Hüseyin bunları anlatırken doktor içeri giriveriyor. Mesleğinin vermiş olduğu gururlu bir ses tonuyla: Ayşe hanım nasılsınız? Diyor. Ayşe hoca: daha iyiyim teşekkür ederim dedikten sonra Doktor, Ayşe hanım sizi bu kadar üzen nedir anlatmak ister misiniz? Ayşe hoca şöyle anlatıyor: doktor bey oğlum öğrencilerimi özleyorum. Doktor, Ayşe hocanın öğrencilerini çok özlediğini anlamıştı. Ve Ayşe hocayla hem konuşarak kendisini iyi hissetmesini sağlamaya çalışmak hem de Ayşe hocanın yaşadıklarına bir an ilgi duyaraktan şöyle bir soru yöneltti: Ayşe hocam mesleğinizde hiç unutamadığınız bir an oldu mu? Ayşe hoca şöyle cevap verdi: oğlum unuttuğum hiçbir an olmadı ama beni çok duygulandıran bir olayı anlatayım. Ayşe hoca derin bir nefes çektikten sonra şöyle devam etti: Sene 1998 Siirt'in Eruh ilçesinde görev yapıyorum. Sabah erkenden okulun yolunu tutmuşken o günün öğretmenler günü olduğunu unutuvermişim. Sınıfa girdiğim gibi arka sıradan bir öğrenci yüksek bir sesle Ceyhun atıf'ın o çok güzel şiirini okumaya başladı. Ardından sınıf aynı anda eşlik etmeye başladı. Benim için unutmaz bir gün olmuştu. Doktor bir an duraksadı ve titrek bir ses tonuyla Siirt'in Eruh ilçesi'ndemi? Diye soru yöneltti Ayşe hocaya. Ayşe hoca: evet Eruh'tu. Doktor şaşkın bakışlarla önce Ayşe hocayı süzdü sonra yine titrek bir ses tonuyla hangi şiir diye sordu? Ayşe hoca: 'dünyanın bütün çiçekleri deyince' bir anda büyük bir hızla Ayşe hocanın odasından kendi odasına geçti. Tuhaf bir mutluluk sarmıştı benliğini dayanamadı

ağlıyordu mutluluktan; çünkü Ayşe hocanın bahsettiği o arka sıradaki ğrenci kendisiydi. Ayşe hoca yarın taburcu olacaktı ve yarın öğretmenler günüydü. Doktor mesleğe başladığı ilk günkü heyecanla hastaneye geliyordu. Ellerinde çiçeklerle ve akşamdan ezberlediği o uzun şiirle geliyordu. Hastaneye vardığı gibi Ayşe hocanın odasına atıyordu kendini ve yüksek sesle: dünyanın bütün çiçekleri adlı şiiri okuyup ellerindeki iekleri Ayşe ğretmene uzattı. Ayşe ğretmen mutluluktan ağlıyordu. Doktor kendisinin bu şiiri daha önce bir ğretmeni için okuduğunu ve bu öğretmeninde kendisi olduğunu deyince karşılıklı ağladılar. Ayşe hoca şimdi kendini daha iyi hissediyordu öğrencilerine duyduğu zlem ise daha da derinleşmişti ve doktor ğrencisi kendisini hastane kapısına kadar eşlik ederek yolcu etti...

ATEř